

heel rare pleziertjes. Nooit uit dan voor zijn patienten, nooit geen menschen, nooit geen partijtjes. Bah! ik zou er voor danken."

Toen haar meester binnenkwam, droop zij stil af; de dokter nam zijn servet weer op, bediende zich en zag Frank vragend aan voor het vervolg van zijn verhaal; hij knikte nu en dan goedkeurend.

„Een braaf kind, een ferme vrouw! Jongen, jongen, jij mag Onzen lieven Heer op je beide knieën danken dat het toeval of liever jou malle kuren je zoo'n vrouw bezorgd hebben. Daar zit pit en karakter in en als je dat weet te waardeeren dan ben jij de eenige, die van het geval profiteert. Ik heb 't je gezegd, de ziel wreekt zich vroeg of laat, dat heb je nu gemerkt? En wat ben je nu van plan?"

„Dat weet ik niet, oom, dat kom ik juist vragen!"

„Je laat haar uit den dienst gaan, zij moet hem opzeggen en niet je zuster en dan breng je haar in een flink kostschool onder leiding eener verstandige vrouw; je betaalt haar pension en om dat bij elkaâr te kunnen halen, werk je dag en nacht als het moet zijn. Laat er haar een jaar, twee jaar blijven zoolang het noodig is en dan kom je haar presenteeren aan je moeder en je zusters. Als ze dan hooren dat de jonge mevrouw van Haeren en Marie, de tweede meid van mevrouw Zandberg dezelfde persoon is geweest, dan doet het er niets meer toe. 't Staat interessant en daarmee uit en jij gedraagt je dan als een braaf huisvader en laat je door je vrouwtje op de handen dragen."

„Op de handen dragen?" Frank's stem klonk bitter, „daarvoor is 't noodig dat zij van mij houdt en dat doet ze volstrekt niet. Zij is met mij getrouwd uit dwang en laat het me genoeg voelen. Zij is goed en zal dus niets doen, wat ik haar verwijten kan, maar overigens is er niets tusschen ons gemeen."

„Des te erger! Je hebt het huwelijk geprofaneerd Frank en daardoor een groote fout begaan, 't is billijk dat je daarvoor de straf draagt levenslang. En waarlijk je straf is zoo groot niet, 't kind bemint je nog niet. Je hebt trouwens nog niets gedaan om haar liefde te winnen; tracht er nu naar en je staat voor het begin van een gelukkig leven."

„Oom, het leven is hier de quaestie niet; of ik gelukkig of ongelukkig word, wat maakt dat uit? Als ik dood ben heeft er niemand iets aan, maar mijn werk dat is voor mij de hoofdzaak."

„Ik dacht dat je genezen waart en nu begin je weer! Kunst is een mooi ding, maar het leven staat er boven; het grootste kunstwerk, dat je moet maken is je eigen leven en om dat goed te kunnen voltooien zijn er midde-len genoeg. Godsdienst, filosofie, moraal, wetten, de ondervinding van vroeger geslachten, wat je maar wilt, dat alles staat tot je beschikking, dat moet je gebruiken om je leven te maken tot een waar kunstwerk, en dan hebben anderen na je dood er nog meer aan dan aan een schilderij hoe mooi ook, dan aan de Nachtwacht, aan de Joconde of wat dan ook. En heb je eenmaal aan dat werk geknoeid, gevlekt, dan ziet het er treurig uit. Niets laat zich meer uit vegen en je heele leven is dikwijls niet lang genoeg om goed te maken wat je in een oogenblik van roekeloosheid, gedachteloosheid, weet ik wat, soms ellendig bedorven hebt."